

forsyndet sig. Han erkendte at have fejlet, — og han var rede til at gøre Bod. Med koldt Overlæg havde han solgt sit Hjertes Fred og Tryghed, solgt sin Moders Kærlighed, sin Faders Velsignelse, sin Sjæls Hjemstavnret, ofret sit hele aandelige Fællesskab med Land og Folk og Slægt paa Forfængelighedens og Begærlighedens blodbestænkede Altre. Og ikke nok dermed! Han havde ved sin vilde Jagt efter et Blændværk kastet Skygge ogsaa over andres Liv, havde været sine Forældres Sorg, sine Søskendes Bekymring, sine Venners og Velynderes Skuffelse og Skam. Ogsaa Jakobe havde han bedraget! — —

Han kunde ikke længer staa sin dødelig opskræmte Samvittigheds Tilskyndelser imod. Han sank ned paa Sengekan-
ten og skjulte hulkende Ansigtet i sine Hænder:

„Gud! Aa, Gud! ... Jo, jo! Jeg har fortjent det altsammen! Det altsammen! ... Det alt altsammen!“

*

*

#

Denne Aften og Nat brød han afgørende med sin Fortid. Hele Natten laa han søvnløs, og mens han i Tankerne gennemgik sit Liv, følte han sig bestandig mere brødefuld. Og Syndsbevidstheden avlede den Ydmyghed, han endnu om Formiddagen havde manglet. Og af denne fremgik tilsidst Bønnen.

Først henimod Morgen faldt han lidt til Ro. Da Tjeneren kom ind med Te, sov han.

Hans første Tanke, da han vaagnede, galdt Jakobe og det Brev, han nu maatte skrive til hende. For ogsaa det var blevet ham klart i denne Nat, at det nu var hans absolute Pligt at bryde et Forhold, som aldrig kunde afføde andet end Sorg og Ufred for begge Parter. Nogen lang Forklaring vilde ikke engang være nødvendig. Jakobs sidste Breve røbede jo tydeligt nok, at hun var forberedt paa Bruddet, ja i Grunden selv ønskede det.

Saasnart han var bleven paaklædt, satte han sig ved Bordet og fik sine Skrivesager frem. Det viste sig nu ikke at være saa let for ham at faa bragt sin Tilstaaelse paa Papi-
ret. Om sit Gudsforhold kunde han ikke faa sig til at skrive udførligere; det var endnu saa nyt for ham og skulde beva-